

Capítol VI

Avui us parlaré dels meus primers entrenaments per anar als concursos de gossos.

Jo ja treballava bastant bé en el dia a dia, acompanyant en Jordi per camps i camins, però la que competia era la meua mare. Competia i guanyava! En Jordi, però, no ha estat mai de conformar-se si creu que pot millorar. Així que dedicava els matins a practicar amb el meu germà, en Perry, i jo.

A poc a poc vam anar aprenent les tècniques dels concursos que, ja us ho avanço, tenen poc a veure amb la feina habitual. En un concurs has de treballar molt de pressa i, sobretot, amb molta precisió. Si se t'escapa una ovella, l'has cagat! Ho sé perquè els del jurat fan gestos amb la cara que no són gaire simpàtics i apunten coses.

Cada dia aprenia coses noves. Assimilava el que volia en Jordi amb molta rapidesa i això va fer que cada cop estés més per mi. Ja devia veure alguna cosa.

Era com un joc nou i molt divertit; la meua seguretat cada dia era més gran. Ens compenetràvem bé. No m'enganyava mai i això és molt important perquè els amos, a vegades... Quan m'equivocava em mirava molt seriós i em deia que allò no estava bé. Quan ho feia bé també m'ho deia, no us penseu que és només dels de renyar. "Així anem bé, Coloma", em deia.

Ell sempre s'ha dirigit a mi com si parlés amb una persona i això va fer que fóssim un bon equip des d'un primer moment. Què dic, un bon equip; el millor! Ho vam demostrar competint per tot Catalunya i més enllà i guanyant tot tipus de concursos. Fins i tot al País Basc, cosa que, em penso, és bastant complicat. Això ja us ho explicaré en un altre capítol. Ara me'n vaig a descansar que sóc una jubilada i m'haig de prendre les coses en calma. En Jordi diu que ja he treballat prou.

Adéu.

